

Sabah, 21 Temmuz 2010

Mösyö Garti

Engin Ardiç

Yitgadal ve yitgadaş şmeh Rabba... Musevi okurlarımız hep birlikte yüksek sesle bir Kaddiş söylesinler. Müslüman okurlarımız da içlerinden bir Fatiha okurlarsa seviniriz. “Gayrimüslime Fatiha okunur mu?” diye tartışmayı bırakınız, lütfen okuyunuz.

Çünkü Yomtov Garti ölmüş
Yıllarca anamı ağlatmıştı...

Benim fizik hocamdı. Bizden önce matematiğe de gidermiş, ben fiziğine takıldım.

Hiç umurumda değildi fizik de kimya da biyoloji de cebir de geometri de. Hiç çalışmıyordum, Mösyö Garti de sürekli kırık not veriyordu tabii. Bir, iki, kimi zaman üç... Dört aldığımız zaman sevinir, beş alırsak havalara uçardık. Biz o zamanlar rahmetli Salih Attila’yla birlikte sınıfın en arka sırasında haftada üç roman bitirirdik, iki Türkçe bir de Fransızca. Varlık Yayınları dört lira, Livre de Poche dört yüz yetmiş beş kuruş. Okuduktan sonra değiş tokuş ederdik. Salih on yedi yaşında öldü, Mösyö Garti doksan altı yaşında.

Bu nedenle Mösyö Garti’yi sevmezdim, şimdi düşünüyorum da, o benim değil ben onun anasını ağlatmışım “haylaz” öğrenciliğimle.

Sonradan çok sevdim onu, “iş bittikten” sonra, fen engelini, hele o “onuncu sınıf” belasını kazasız geçip kapağı edebiyat şubesine attıktan sonra.

(Dört bütünlemeyle sıyrdım, elbette cebir, geometri, fizik ve kimya. Ferhan dokuz dersten çıktı.)

“Şekerli” bir dili vardı, Fransızca’yı ağız “ş” seslerine çalarak konuşur, her yazılıdan sonra sınav kağıtlarını dağıtacağı zaman (o zamanlar “im-tihan” derdik) öğrenciyi kaldırır sorardı:

“Mon şer Engin.. Keş kö vuz attande mon şer?”

Kaç bekliyorsun?

“Vallahi Mösyö... Eh işte, dört falan...” derdik.

“Aşeye vu.. Malöröjman dö...” Otur yerine, maalesef iki.

Faşist karikatürlerindeki Yahudi tipi kadar Yahudi, bir o kadar da iyi ve güzel bir insandı. Notu kıt, ama çevresine iyimserlik ve sevgi dalgaları dağıtan sevimli, güzel bir insan.

O zamanlar toyduk, kıymetini bilemedik.

Allah rahmet eylesin. “Gayrimüslime rahmet okunur mu?” diye sormayın, okuyorum işte, var mı bir diyeceğiniz?

Sevgili ölümler, sevgili hocalarımız... Tahir Molla, Küfe Melahat, Ülkü Abi, Sallabaş Orhan, Kürt Ali, Bok Şakir, Hızlı Nedim, Polis İrfan, Kaz Hilmi, Toto Selahattin, Titrek Necati... Çok zaman geçti, kırk yıldan fazla... Bizim de yanınıza geleceğimiz gün yaklaşıyor artık.

Ulan Salih, orada da yazılı var mı?

